

Arrest

nr. 67 283 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. BUYSSE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen vragen hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering vermits zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door de staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateren *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Zij menen recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en vragen de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij

optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen kunnen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense afkomst, geboren op 15 maart 1982 te Shelkozavodskaya, gelegen in het Shelkovskij district in de toenmalige Tsjetsjeens-Ingoesjetische autonome socialistische Sovjetrepubliek. U woonde sinds 2000 in Ingoesjetië, waar u datzelfde jaar huwde met uw partner Y. M. (...) (O.V. 6.411.312), zelf van Ingoesje afkomst. U hebt 1 minderjarige dochter, K. (...).

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Sinds u 5 jaar oud was, woonde u in Dagestan, waar u nog steeds uw officiële propiska hebt. In 1998 ging u naar Grozny, republiek Tsjetsjenië, waar uw broers woonden. Van 1998 tot 1999, u was toen zestien jaar oud, diende u bij de Nationale Garde van Itchkeria, Tsjetsjenië. Eind februari of begin maart 2000 verhuisde u naar Ordzhonikidzevskaya, Ingoesjetië, waar u in een vluchtelingenkamp verbleef. U leerde er uw echtgenote kennen en jullie huwden in 2000. Uw huwelijksfeest vond plaats in Dagestan. De dag na uw huwelijk kwam de recherche langs en arresteerde verkeerdelijk uw broer, gezien ze dachten dat u dit was. U woonde met uw vrouw in Troitskaya (Ingoesjetië), waar u een tijdelijke woonstregistratie verkreeg. U had, samen met uw vriend B. N. (...), van Tsjetsjeense afkomst, een staanplaats op de markt van Ordzhonikidzevskaya. In 2005, toen Tsjetsjenen vanuit Ingoesjetië naar Tsjetsjenië werden teruggestuurd, maakte u een afspraak met B. (...) te doen alsof jullie een romantische relatie hadden. Jullie hoopten hiermee de aandacht af te leiden van het feit dat jullie gediend hadden bij de Nationale Garde en hoopten dat jullie niet zouden worden teruggestuurd naar Tsjetsjenië. Jullie omarmden en kusten elkaar in het openbaar. U bleef ook enkele dagen per week overnachten op het adres waar B. (...) woonde in Ordzhonikidzevskaya. Op 22 juni 2006 werden u en uw vriend B. (...) gearresteerd door de politie van Ordzhonikidzevskaya. U werd één dag vastgehouden in het

politiekantoor, waarbij u mishandeld werd. Nadat u geld betaalde, lieten ze u vrij. U diende voor medische verzorging naar het centrale ziekenhuis te gaan. In de periode hierop volgend werd u verschillende keren meegenomen voor paspoortcontrole. Na betaling van een bedrag werd u telkens vrijgelaten. Op 24 juli 2007 werden jullie nogmaals gearresteerd en meegenomen naar Malgobek. U werd daar 5 dagen vastgehouden. Hierna, nog in 2007, stuurde u uw vrouw en dochter naar Grozny, waar uw dochter naar school kon gaan. Op 22 december 2008 werd uw vriend B. (...) vermoord in Tsjetsjenië, waar hij op bezoek was. Op 23 december 2008 belde u naar hem om te vragen of hij naar de markt kwam. De broer van B. (...) nam de telefoon op en vertelde u dat B. (...) dood was. Hij zei dat u en zijn broer hun familie te schande hebben gemaakt en dat u de volgende was die zou sterven. Hierop belde u uw vrouw en zei u dat jullie dienden te vertrekken uit uw land. Op 24 december 2008 kwam zij, samen met uw dochter, naar Ingoesjetië. U en uw gezin verlieten de Russische Federatie uiteindelijk op 29 december 2008. Jullie reisden, met jullie eigen internationale paspoorten, met een taxi via Oekraïne en Wit-Rusland naar Polen, waar jullie op 2 januari 2009 een asielaanvraag indienden. U vertelde uw echtgenote pas in Polen over uw afspraak met B. (...). U wachtte het antwoord van de Poolse autoriteiten niet af en jullie verlieten Polen op 28 maart 2009. U bereikte België op 29 maart 2009. U en uw vrouw dienden op 30 maart 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna werd een overnameverzoek ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 11 mei 2009 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 8 september 2009 werd u en uw echtgenote een bijlage 26 quater betegend. U en uw gezin keerden echter niet terug naar Polen. Op 16 juni 2010 dienden u en uw echtgenote Y. M. (...) (O.V.6.411.312) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de Belgische autoriteiten volgende originele documenten voor: uw binnenlands Russisch paspoort, uw rijbewijs, het binnenlands Russisch paspoort van uw echtgenote, de geboorteakte van uw dochter K. (...), het verblijfsdocument van Polen op naam van u en uw vrouw, een bewijs van uitvoering van militaire dienst in de Nationale Garde van Itchkeria-Tsjetsjenië, een schoolattest van uw dochter K. (...), een certificaat van de Poolse autoriteiten van de inhouding van het internationaal paspoort van u en uw vrouw en een schrijven van Mvr. D. (...) d.d. 25 maart 2010. Daarnaast legde u 2 attesten voor van Dr. Derboven op naam van uw echtgenote d.d. 1 oktober 2010 en 1 april 2011 en een brief gericht aan meester Buysse d.d. 18 april 2011.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/2, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van problemen die u kende naar aanleiding uw zogenaamde relatie met B.N. (...). U had met hem sinds 2005 afgesproken om te doen alsof jullie een romantische relatie hadden om de aandacht van de autoriteiten af te leiden van het feit dat jullie beiden dienden bij de Nationale Garde van Itchkeria-Tsjetsjenië. Op 22 december 2008 werd B. (...) vermoord. Hierna werd u door de broer van B. (...) bedreigd, waarop u besliste uw land te verlaten.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Aangaande de problemen die u kende omwille van uw relatie met B. N. (...) dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorlegde aangaande B. (...), noch enig document dat uw vermeende band met hem op enigerlei wijze aantoonde (CGVS 02/05/2011, p.11; CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.10). U legde evenmin enig begin van bewijs voor omtrent de dood van B. (...) (CGVS 08/03/2011, p.23 ; CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.10). Nochtans was deze gebeurtenis de

reden die u deed besluiten uw land te verlaten (CGVS 02/05/2011, p.10, p.13; CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.14; CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.7, p.9, p.12). In ditzelfde verband kan worden opgemerkt dat u noch uw vrouw enig document voorlegde van de aanranding van uw vrouw door B. (...) en zijn vrienden, hoewel uw vrouw verklaarde dat zij in navolging hiervan 10 dagen diende opgenomen te worden in het ziekenhuis van Ordzhonikidzevskaya (CGVS p.14-15; CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.17; CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.7-9). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u slechts weinig informatie kon verschaffen over essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo is het opmerkelijk dat u noch uw vrouw de naam van de broer van B. (...) die u met de dood bedreigde, kon weergeven, waarbij u wel aangaf dat het om zijn oudste broer ging (CGVS 02/05/2011, p.10; CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.9). Voorts wist u, noch uw vrouw, door wie B. (...) werd vermoord en waarom hij werd vermoord, waarbij u evenwel allusie maakte op jullie relatie (CGVS 02/05/2011 p.11; CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.9). U noch uw vrouw weet verder of er een onderzoek is gestart naar de moord op B. (...) (CGVS 08/03/2011, p.23; CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.16). Uw geringe kennis over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Aangaande de door u verklaarde vrees voor uw autoriteiten naar aanleiding van uw militaire dienst bij de Nationale Garde van Itchkeria/Tsjetsjenië in 1998-1999, toen u zestien jaar oud was, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees evenmin aannemelijk wist te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat in dit verband een aantal tegenstrijdigheden werd vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote evenals tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen. U verklaarde immers meermaals dat u niet officieel gezocht werd, noch vandaag de dag gezocht wordt door uw autoriteiten (CGVS 08/03/2011, p.18, p.24; CGVS 02/05/2011, p.6, p.7, p.10). Uw echtgenote verklaarde echter meermaals dat u officieel vervolgd werd door uw autoriteiten en vandaag zeker officieel gezocht wordt (CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.7, p.13, p.16; CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.15). Ze voegde hieraan toe dat ze in geval van terugkeer vreest geïnterviewd te worden omdat zij de echtgenote is van een persoon die officieel werd gevolgd en vervolgd (CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.15). Toen uw echtgenote geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen op dit vlak, kon zij hier geen verklaring voor geven, waarna zij in tweede instantie zei dat de autoriteiten misschien geen officiële reden hadden voor uw aanhouding (CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.16; CGVS Y. M. (...) 02/05/2011, p.14). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat iedereen die onder het leger van Maskhadov diende, door de autoriteiten werd gezien als een terrorist en werd vervolgd (CGVS 08/03/2011, p.13, p.14; CGVS 02/05/2011, p.5; CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.11). Uw verklaring als zou u niet officieel gezocht worden omdat de archieven niet bij hen zijn (CGVS 08/03/2011, p.18; CGVS 02/05/2011, p.7) kan niet overtuigen. U verklaarde immers dat de autoriteiten in Dagestan en Tsjetsjenië op de hoogte waren van uw legerdienst (CGVS 08/03/2011, p.13, p.18; CGVS 02/05/2011, p.5, p.7) en dat een mondelinge getuigenis van om het even wie voldoende kon zijn om u op te pakken (CGVS 02/05/2011, p.6). Toen u voorts geconfronteerd werd met de verklaringen van uw echtgenote dat de dag na uw huwelijksfeest in Dagestan in 2000 de FSB langs uw woning kwam (CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.11), verklaarde u dat de recherche, niet de FSB, inderdaad in 2000 reeds naar u op zoek was omdat u bij het leger van Maskhadov diende (CGVS 02/05/2011, p.9), waarna u evenwel toevoegde dat ze niet officieel naar u op zoek waren (CGVS 02/05/2011, p.10). Hierdoor blijven deze tegenstrijdigheden over de vraag of u nu al dan niet officieel gezocht werd in uw land overeind. Het is overigens opmerkelijk dat u van dit laatste feit (recherche of FSB kwam de dag na uw huwelijksfeest in Dagestan langs) geen melding maakte tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal en dat u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal hiervan in eerste instantie evenmin melding maakte (CGVS 02/05/2011, p.9). Door deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Bovendien dient, in ditzelfde verband, te worden opgemerkt dat het gezien de door u verklaarde ernstige vrees voor uw autoriteiten naar aanleiding van uw militaire dienst bij de Nationale Garde van Itchkeria/Tsjetsjenië in 1998-1999 (zie document 7 in groene map) (CGVS 08/03/2011, p.26; CGVS 02/05/2011, p.16), opvallend is dat u nog tot 29 december 2008 oftewel zo een tien jaar in de Russische Federatie hebt verbleven. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u nog regelmatig (1 à 2 keer per half jaar) op bezoek ging in Tsjetsjenië en Dagestan (CGVS 08/03/2011, p.17-18; CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.6). Nu verklaarden u en uw vrouw weliswaar dat u met de taxi ging en zolang u geen bekende mensen tegenkwam, u geen problemen zou krijgen (CGVS 08/03/2011, p.18; CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.6). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en uit uw Russisch binnenlands paspoort blijkt dat u op 10 april 2004 uw Russisch binnenlands paspoort persoonlijk hebt afgehaald bij de Dagestaanse autoriteiten (CGVS 08/03/2011, p.7, p.18; CGVS Y. M.

(...) 08/03/2011, p.6, zie document 1 in groene map). Bovendien blijkt uit uw Russische binnenlandse paspoorten en uit de certificaten van de Poolse autoriteiten inzake de inhouding van uw internationaal paspoort, dat u en uw echtgenote een internationaal paspoort hebben aangevraagd en verkregen, respectievelijk op 25 maart 2006 en op 25 januari 2005 (zie document 1, 3, 9 en 10 in groene map). Nu verklaarde u weliswaar dat u uw internationaal paspoort niet persoonlijk hebt afgehaald, waaraan u toevoegde dat u dit niet persoonlijk moet afhalen als je ervoor betaalt, terwijl uw echtgenote dan weer verklaarde dat dit wel persoonlijk moet, maar dat uw broer, die sterk op u lijkt, uw paspoort voor u heeft afgehaald (CGVS 08/03/2011, p.9; CGVS 02/05/2011, p.8; CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat internationale paspoorten in de Russische Federatie in persoon moeten worden aangevraagd en bij afhaling ter plaatse moeten worden ondertekend. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de aanvraag van een buitenlands paspoort wordt voorgelegd aan de Federale veiligheidsdienst (FSB). Deze vaststellingen relativeren de ernst van de door u verklaarde vrees op ernstige wijze.

Voorts dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. Zo heeft u sinds uw vertrek uit de Russische Federatie niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken (CGVS 08/03/2011, p.24), hoewel u en uw echtgenote nog telefonisch contact hebben met familieleden in Ingoesjetië en Dagestan (CGVS 08/03/2011, p.3 en 4; CGVS Y. M. (...) 08/03/2011, p.4). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voor wat betreft de door uw vrouw aangebrachte brief (met titel attest) van Mvr. Drion Marie-Christine d.d. 25 maart 2010, moet worden gesteld dat dit geen medisch noch een psychologisch attest is (zie document 11 in groene map). De auteur voert immers een niet-officieel erkende titel in België, namelijk therapeut. Verder moet worden opgemerkt dat dit schrijven vermeldt dat uw vrouw in een depressieve toestand is omwille van een traumatisch verleden in uw land van herkomst, maar wordt hierbij geen enkele specificatie over de mogelijke oorzaak hiervan weergegeven. De gestelde diagnose blijkt nergens ondersteund door enig medisch en/of psychodiagnostisch onderzoek. Bovendien kan dit schrijven in geen geval bewijs aanleveren dat de beschreven symptomen het rechtstreekse gevolg zijn van de door u en uw vrouw aangehaalde feiten. Betreffende de brief gericht aan meester Buysse dient te worden opgemerkt dat dit schrijven niet aan het Commissariaat-generaal gericht is en dat dit document geen medisch noch psychologisch attest is (zie document 14 in groene map). Het schrijven is niet van dien aard dat het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen.

Voor wat betreft de door uw vrouw aangebrachte medische attesten van Dr. Derboven d.d. 01 oktober 2010 en 1 april 2011, dient te worden opgemerkt dat deze attesten enkel aantonen dat uw vrouw in behandeling zou zijn bij bovenvermelde psychiater (zie document 12 en 13 in groene map). Bovendien geeft geen enkel van deze 2 attesten een indicatie over de problemen waarvoor uw vrouw in behandeling is. Uit de attesten blijkt evenmin dat de eventuele moeilijkheden die uw vrouw zou kennen een link hebben met uw asielrelaas. Bijgevolg kunnen deze medische attesten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gericht arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zeker appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, de geboorteakte van uw dochter K. (...), het verblijfsdocument van Polen op naam van u en uw vrouw en het attest van de school van uw dochter K. (...) bevatten louter persoonsgegevens, gegevens over uw verblijf in Polen en gegevens over de door uw dochter genoten opleiding, die in deze beslissing niet worden betwist. Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote Y. M. (...) (O.V.6.411.312), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"In uw verklaringen maakte u melding van het feit dat u aangerand werd op 10 december 2008 door B. (...) en 2 vrienden, waarna u 10 dagen in het ziekenhuis in Ordzhonikidzevskaya diende te verblijven (CGVS 02/05/2011, p. 7-9). U legde hiervan echter geen enkel begin van bewijs voor. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u B. (...) enkel kende via uw man (CGVS 08/03/2005, p.13). Aangezien er geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van uw echtgenoot omtrent zijn relatie met B. (...) en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekregen, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen in dit verband.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroepen zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, zou zijn geschonden. Echter, de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Aangezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite

getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing in strijd zou zijn met deze bepalingen, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.2.2. De Raad benadrukt voorts dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijke vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan een schending van de rechten van de verdediging niet zinvol worden opgeworpen.

3.2.3. Waar verzoekende partijen menen dat het principe dat de Raad geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen. Immers, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

In verband met de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM moet worden opgemerkt dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst dan ook naar wat hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partijen zich voorts beperken tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukken, hierbij refereren aan rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoeren, licht de Raad het volgende toe.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het reeds eerder vermelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: “*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*” Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat hij over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie “*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen*” wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partijen nog van mening zijn dat hun rechten van verdediging werden geschonden en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mogen antwoorden op de repliekmemoirie van de commissaris-generaal, kunnen zij niet worden gevolgd. Gelet

op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partijen vragen eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat"* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partijen duiden op deze nota met opmerkingen, dient te worden geconstateerd dat zij tijdens onderhavige procedure niet hebben verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *"full jurisdiction"*.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met de verwerping van hun asielverzoek vermits zij ervan overtuigd zijn dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst. Zij herhalen dat de vriend B. van eerste verzoekende partij om socio-religieuze redenen werd vermoord en eerste verzoekende partij de dag nadien met de dood werd bedreigd omwille van zijn commerciële activiteiten. Niet alleen hun uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook de hedendaagse situatie in Ingoesjetië illustreert dat er nog steeds sprake is van ernstige misbruiken. Verzoekende partijen stellen dat het Cedoca-document correct is, maar totaal verkeerd werd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Zij

verwijzen naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal en citeren enkele *“passages het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: het (Tsjetsjeens) voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Ten slotte wensen zij te onderstrepen dat zij door het uiteenzetten van een omstandig relaas hebben voldaan aan de bewijslast.

3.2.7.2. De Raad wijst erop dat het op summiere wijze herhalen van het asielrelaas en het louter verwijzen naar het slechte klimaat in Ingoesjetië niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met specifieke argumenten in een ander daglicht te plaatsen om zo een concrete vrees voor vervolging aannemelijk te maken, alwaar zij met voormeld verweer in gebreke blijven. Voorts dient te worden aangestipt dat verzoekende partijen zich geen enkele moeite getroosten om de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheden, onwetendheden en zelfs tegenstrijdigheden, gecombineerd met het ontbreken van elk begin van bewijs aangaande de kern van hun relaas, aan te vechten. De gevolgtrekking dat omwille van deze veelvuldige gebreken in hoofde van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht aan het door hen opgeworpen relaas, blijft aldus onverminderd overeind.

3.2.8. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen beperken zich desbetreffend te stellen dat er hedendaags nog steeds ernstige misbruiken bestaan in hun land van herkomst. Zij laten echter na om concrete elementen naar voren te schuiven die aantonen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekende partijen tonen evenwel met hun loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige misbruiken in hun land van herkomst – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Dit klemmt des te meer nu uit de *“Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 11 januari 2011 (administratief dossier, stuk 19, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partijen geenszins weerlegd. Evenmin brengen verzoekende partijen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Waar verzoekende partijen ten slotte aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de talloze neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat zij tijdens het gehoor van zowel 8 maart 2011 als 2 mei 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.10. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT